

LA SANITAT PÚBLICA CATALANA MOLT A PROP DEL COL·LAPSE

La nostra sanitat que fa pocs anys era considerada exemplar al món, hores d'ara fa aigües per tots costats fins a quedar negada del tot. Què ha passat? A partir de les retallades de 2010, per l'aleshores president de la Generalitat Artur Mas i Boi Ruiz com a conseller de Sanitat, tot ha canviat amb l'èxode de milers de professionals sanitaris cap a d'altres països on són millor pagats i considerats. Catalunya és a la cua europea del finançament de la sanitat, àmbit en que només destina el 5,3 % del seu PIB. Caldrien 5.000 milions d'euros per equiparar-nos a països veïns, i la malaltia que pateix Catalunya s'anomena infrafinançament.

És escandalós i simptomàtic que a dia d'avui es tanquin sales d'oncologia amb 24 llits o que un

trasplantament de fetge no s'hagi pogut realitzar a un hospital com el Clínic per manca de personal. Sorpren que ja fa anys les nombroses places vacants per jubilacions s'intentin tapar amb contractes precaris i eventuals que no arriben a cobrir les necessitats de tots els pacients.

És vergonyós que la manca de noves inversions i renovació d'equipament hagi de ser compensada amb el sacrifici dels professionals. Malgrat aquesta situació, aquest col·lectiu segueix despuntant en qualitat en moltes especialitats.

La realitat de tanta precarietat recau en l'atomització de la sanitat pública en benefici d'empreses

privades. La pandèmia, lluny de resoldre els problemes estructurals dels últims dotze anys, els ha agreujat. Quantes persones han mort en no ser ateses des d'aleshores fins ara, d'altres malalties que no eren COVID? I quantes més moriran patint inútilment per aquesta sanitat que agonitza lentament?

Què passarà quan tot peti malgrat l'immens esforç humanitari del nostre personal sanitari, actualment explotat i menystingut? Qui cuidarà de nosaltres quan això passi?

